

A MESTER FIZETÉSE

Galambos Viktor

„Semmi sem új a nap alatt“, mondta Rabi Akiba, aki itt tevékenykedett a környékünkön. Az, hogy mennyire igaza volt, azt akkor láttam, amikor a fiam mestereket hívtam, hogy felújítsák a fürdőszobáját. Körülbelül az történt ez alkalommal, amiről majd harminc év előtti levelemben beszámoltam. Az sem számít, hogy a helyszín pár ezer kilométerrel északra van.

Na, de itt a levél. nem változtatok rajta semmit:

Drágáim!

1981. március 30.

Már a paszta is beleszáradt a ceruzában olyan rég nem írtam, pedig esedékes lett volna, de mentségemre szolgáljon, hogy egy kisebb természeti csapás szakadt ránk, amelynek eredménye az lett, hogy az egész lakásunk úgy nézett ki, mintha földrengés lett volna, pedig az idén csak árvizek voltak.

Egy szép, derűs, hideg téli napon kezdődött az egész, amikor kinyitottuk a konyha ablakot, hogy friss levegőt engedjünk a lakásba. Hirtelen egy nagy csattanást hallottunk. Mint ősszel a sárguló levelek kezdtek hullani a csempék, nem a fáról, csak a falról. Ezt követően a legváratlanabb alkalmakkor csupán, hol a levesbe, hol a vendégek ölébe hullottak, épp oda, ahova nem kellett volna.

A legkülönbözőbb elméleteket állítottuk fel a tünetemény magyarázatára: Hogy a hidegtől hullnak, és nem nyitottunk többé ablakot; hogy a melegtől, és kezdtünk a fürdőszobában főzni; aztán hogy a gőztől, és emiatt csak sült ételeket ettünk pár hónapig. Végül pedig a rezgésektől

hullottak, és anyámmal, aki nagyot hall, csak a legtávolabbi szobában csevegtünk ezek után. Semmi nem segített, az őszi hangulat továbbra is konyhánkban hullatta csempéit, sőt már beköltözött a fürdőszobába is.

Elhatároztuk, hogy "szakembert" hívunk. Találtunk is egyet, megnézte az avart és kijelentette hogy: - Pancser munka, de majd mi megoldjuk, három nap, és az elkövetkező hetven évben, nem lesz gondjuk!

Azzal elkezdtem érdeklődni, hogy hova lehet az "anyagot" leraktározni. Ekkor már kezdett rossz érzésem lenni, főleg miután a garázsba leraktak vagy húsz zsák cementet és meszet, a garázs előtt pedig egy homokhegyet, amit a környék gyerekei nagy örömmel fogadtak.

Azután megjelent három kutyapecér kinézésű alak és kijelentette, hogy ők már régen felkészültek az energiaválságra. (1981 !!!) Zsenge gyerekkoruk óta áttértek a benzínről az etanolra, jobban mondva az etil alkoholra, és napi fogyasztásuk csak egy liter fejenként, de legálabb 50-60 oktános. Tankolás után nekifogtak a munkának, és én naivul azt mondtam magamban, három nap nem a világ.

Egy héttel később, amikor már a levert vakolat elborította az egész lakást, és az orrunkból vésővel piszkáltuk ki a lerakódott cementport, kezdtem sötétebbnek látni a helyzetet. Enni, fürdőszobázni a szomszédba jártunk, és hogy ne zavarjuk őket állandóan, néha felültünk a villamosra, s elutaztunk az első nyilvános illemhelyig. A száraz periódust nedves követte, egy hétig cuppogott a lábunk alatt a habarcs, de csempe még sehol. Végre is mejjött a ragadós héttel. A család meg azzal foglalatostkodott, hogy kiszabadítsa azt, akinek a keze a kilincsre vagy az asztalhoz ragadt. Vigasztaltuk egymást, hogy talán a csempe is ilyen jól fog ragadni, ami persze hiú ábránd volt, de a végen mégis felkerült a falra. A pribékek pedig kijelentették, hogy készen vannak.

Naivul megkérdeztem, hogy a mosdót, szappantartót, es többi apróságot, ki fogja fölszerelni? Sajnálkozva néztek rám, hogy ilyen gyagya vagyok, még azt sem tudom, hogy ez egy egész más szakma!

Hát újabb mester állított be, ez kisebb oktánszámú üzemanyaggal működött, olyan 12 oktános vörössel, de abból két-három litert fogyott naponta. Feltett egy új W.C. kagylót, rá állított egy ládát tele téglákkal, és kijelentette hogy, ha egy hétig a közelébe merünk menni, leveszi rólunk "áldó" kezét. Így aztán energia krízis ide, energia krízis oda, autón jártunk be a belvárosi illemhelyre sürgős esetekben.

Mindezek után, ki kellett festeni a konyhát és a fürdőszobát.

Ekkor jelent meg a festő: Sir Walter, aki bejelentette, hogy csak vasárnap dolgozik, és gondoskodnunk kell neki jó zenéről. A jazzt szereti. Megnevezett egy összeget, amitől elállt a lélegzetünk, de túl akartunk lenni a dolgon. Eljött a várva várt vasárnap, de nem jött el Sir Walter. Mint később kiderült, hogy mivel igen nagy tisztelője a gyengébb nemnek, a nőnap tiszteletére úgy betankolt, hogy három napra eltiltották a létrától.

Egyedül fogtunk neki a meszelésnek, mire befejeztük, több mész volt rajtunk, mint a falon, de minden pénzt megért , hogy mikor másnap beállított Sir Walter, úgy kirúgtam, hogy csak repült, mint a madár.

Elégedett voltam: Ezt a „mestert”, kellőképpen kifizettem.